

חסידורה מפורשת

מתוך ספר

"אוהב ישראל"

פרשת פקודי

להגה"ק

רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא

זיע"א

תוכן העניינים

הקדמה.....א

פרק א: משה רבינו המתיק את עולם החשבון

בשרשו.....ב

פרק ב: צירופי האותיות שהיו במשכן.....ה

ניתן להשיג מדי

שבוע

לתרומות, הערות

אה"ק: 03-7200159

ארה"ב: 718-9260874

9260874@gmail.com

עבור גליון "שפת אמת

המבואר" - נא להרשם

באימייל

לשמוע השיעור בשפת אמת

בא"י -0732951385,

בארה"ב (קול הלשון)

7183952440/3/1/2/9

יו"ר המערכת:

הרב יהודה הלוי וינגרטן -

עורך ראשי

הרב מרדכי יעקב שווייד

(מח"ס מנחת חיים)

חברי המערכת:

הרב אברהם ענגלענדער

הרב שמחה פרידמאן

(עורך הגליון "אהבת

שלום המבואר")

הרב יעקב שרגא לויפער

פקודי

הקדמה

במאמר זה נתבאר סוד עמוק מעבודתו של אדון הנביאים אשר חזה מראה אלוקים מה שלא השיג איש מלפניו ולאחריו, אבל עיקר עבודתו תמיד היה להמשיך אלקותו ית' בתחתונים, כי לא על טובתו הביט רק ליחזק קוב"ה ושכינתיה, כבן הרוצה בטובת אביו ואמו יותר מטובת גופו ומשליך נפשו מנגד עבורם (זוה"ק תצא רפ"א).

והנה ידוע שיש שני בחינות בכללות של גילוי אלקותו בעולמות, האחד היא האורות של גילוי המוחין והמידות כפי שהם זה למעלה מזה אשר הם נשפעים לשרשי נשמות ישראל בפרטות כשפע מוח האב הבא למוח הבן אשר כללותן נשפעת על ידי הבחינה הנוראה הנקראת זעיר אנפין שמצמצם ית' עצמו אלינו להשפיע אלינו אורות הנעימים והנוראים, והשניה היא התגלות אלקותו ית' בתחתונים באופן של מלך המולך מקצה העולם עד סופו על כולם בשוה על ידי שעבודם אליו, והיא ספירת המלכות שהיא הנהגת הקב"ה הגם שאין מכירים בעומק גודל תענוג אור מלכותו.

ומובן כי ההנהגה השניה היא הנהגה שבה האור מוגבל ומצומצם, כי ההכרה של העבד במלכות היא הכרה חיצונית ואינה כהכרת הבן בטובת אביו, וממילא גם הנהגת המלכות היא בדינים קשים של שכר ועונש, שהרי כשקבלת המלכות היא רק מתוך הכרה שהמלך שליט ומושל על העם בהכרח הוא שתהיה ההנהגה ביד חזקה באופן של קבלת שכר ועונש, שלולי כן יעזוב את המלך חי החיים וינטלו חיו ממנו.

ואמנם תחילת העבודה היא תמיד בקבלת עול המלכות, כי הגוף הוא גשמי ואינו מכיר באורות רוחניים, אבל התכלית הנרצית היא ליחד את המלכות בעולמות העליונים, דהיינו שמתוך הכרת המלכות שבה, נכנע כח הגוף ומתגלה כח הנשמה ומשיגה את אורות העליונים, ולא זאת בלבד אלא שגם הגוף לאחר שמתבטל הוא לכח הנשמה משיג הוא את האור כי טוב הוא ומזדכך החומר העב.

והגם שגופו של משה רבינו טוב גמור היה מתחילתו ככתוב בפסוק ותרא אותו כי טוב הוא, אמנם יותר מכן, הוא היה הדעת של כל ישראל אשר האיר את הדעת בכל העולמות עד שמתגלה אפילו במלכות שמתוכה הנהגת הנפש שהיא חיות הגוף, ובזה מתיחדת המלכות בשרשה כאשר העולמות משיגים את האור כי טוב הוא. כי כן הוא תמיד, שכל דבר הנעשה למטה בהכרח שיעשה בשורש העליון, ונמצא שכל היחודים של השכינה הקדושה בכל הדורות נעשים כולם על ידי משה רבינו בהקמתו את המשכן ובכל עבודתו בכל ימי חייו.

פרק א'

משה רבינו המתיק את עולם החשבון בשרשו

אלה פקודי המשכן וגו'. פוקד על פי משה גו'... עוד יש לאלוה מילין בפסוק הנ"ל. דלכאורה אינו מובן הכוונה של מרע"ה ראש של כל הנביאים. לעשות חשבון מנדבות המשכן. ומי הכריחו לזה. ובודאי הכל בחכמה עשה:

ובהעיר לב י"ל. כי הנה ידוע שתבנית המשכן וכל כליו הכל היה מכוון ומרומז לכל העולמות הק' העליונים. וכמו שהעולמות העליונים הם בחי' אלוהות. וכולם בשם קודש נקראים. אך על כל פנים מדריגות מדריגות יש זה למעלה מזה בסוד עילה ועלול. וכולם מקבלין דין מן דין. וכל עולם הוא בבחי' יותר קודש מעולם שלמטה ממנו בבחי' ומדריגה. וכמו כן בהמשכן היה בחי' קדשי קדשים. ובחי' קודש והעזרה. ובין כל אחד היה פרוכת ומסך אשר הוא מפסיק בין זה לזה. וכבר דיברנו קצת מזה לעיל בפרשת תרומה. בפסוק (שמות כו, לה) ושמת את השלחן. וכללו של דבר כי דוגמת המשכן וכליו הוא ממש כביכול דוגמא ורמז לעלמין עלאין

קדישין בכל הבחי' והכל הוא אלוהות הקדוש. והנה נודע כי ישנו עולם הקדוש הנקרא בבחי' עולם החשבון. ושם אחיזת הדינים ר"ל ומשרע"ה היה רוצה להעלות אותו העולם ולהמתיקו בשורשו. ע"י שרשי חסד העליון הק'. וזה היתה כוונת משרע"ה בפקודת המשכן:

אַלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן וְגו'. אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה גו' עֲבַדַת הַלְוִיִּם בְּיַד אִיִּתָמָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן (שמות לח, כא) ... עוֹד יֵשׁ לַאלוֹה מִלִּין בַּפֶּסוּק הַנ"ל. דַּלְכָאוּרָה אֵינּוּ מוֹבֵן הַכוּוּנָה שֶׁל מֹשֶׁה רַבִּינוּ ע"ה רֹאשׁ שֶׁל כָּל הַנְּבִיאִים. לַעֲשׂוֹת חֲשׁוֹן מִנְדָּבוֹת הַמִּשְׁכָּן. וְמִי הַכְּרִיחוּ לִזְה. וּבּוֹדָאֵי הַכָּל בַּחֲכֵמָה עֲשֵׂה:

וּבַהֲעִיר לֵב יֵשׁ לֹמֵר, כִּי הִנֵּה יָדוּעַ שֶׁתִּבְנֶינָה הַמִּשְׁכָּן וְכָל כְּלוֹי הַכָּל הִיָּה מְכוּוֹן וּמְרוֹמָז לְכָל הָעוֹלָמוֹת הַק' הָעֲלִיוֹנִים. וְכִמּוּ שֶׁהָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים הֵם בַּחֲבִי' אֱלוֹהוּת הֵן הָעוֹלָמוֹת הַנִּקְרָאִים עֲתִיק אַבָּא וְאִמָּא זְעִיר אֲנַפִּין וּמַלְכוּת, שְׁכוֹלֵם הֵם עוֹלָמוֹת נוֹרָאִים וְנִשְׁגָּבִים, וְהֵם כָּלֵל עוֹלָם הָאֲצִילוֹת שֶׁהוּא אֹר אֱלֻקוֹתוֹ, וְכוֹלֵם בִּשְׁם קוֹדֵשׁ נִקְרָאִים. אֲדָךְ עַל כָּל פְּנִים מַדְרִיגוֹת מַדְרִיגוֹת יֵשׁ זֶה לַמַּעֲלָה מִזֶּה בְּסוֹד עֵילָה וְעֵלּוּל שְׁכָל עוֹלָם הוּא שׁוֹרֵשׁ שֶׁל הָעוֹלָם אֲשֶׁר לַמַּטָּה מִמֶּנּוּ, הָעוֹלָם עֲתִיק הוּא שׁוֹרֵשׁ עוֹלָם הַנִּקְרָא אַבָּא וְאִמָּא, וְעוֹלָמוֹת או"א הֵם שׁוֹרֵשׁ הָעוֹלָמוֹת זְעִיר אֲנַפִּין וּמַלְכוּת, וְכוֹלֵם מִקְבָּלִין דִּין מִן דִּין כּוֹלֵם מִקְבָּלִים זֶה מִזֶּה, וְכָל עוֹלָם הוּא בַּחֲבִי' יוֹתֵר קוֹדֵשׁ מֵעוֹלָם שֶׁלַּמַּטָּה מִמֶּנּוּ בַּחֲבִי' וּמַדְרִיגָה.

וְכִמּוּ כֵן בַּהַמִּשְׁכָּן הִיָּה בַּחֲבִי' קַדְשֵׁי קַדְשִׁים. וּבַחֲבִי' קוֹדֵשׁ וְהַעֲזָרָה אֲשֶׁר שֵׁם קַדְשֵׁי הַקַּדְשִׁים הוּא כְּנֶגֶד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן אֲשֶׁר הוּא יוֹתֵר קַדֵּשׁ - מוֹפְרָשׁ וּמוֹבְדָל לַמַּעֲלָה - מֵהָעוֹלָם שֶׁלַּמַּטָּה מִמֶּנּוּ אֲשֶׁר הוּא בַּחֲבִינָת קַדֵּשׁ, וְכֵן הַקַּדֵּשׁ נִקְרָא כֵן עַל שֵׁם הִיּוֹתוֹ מוֹפְרָשׁ לַקְדוּשָׁה יוֹתֵר מֵהַעֲזָרָה וּבֵינָן כָּל אֶחָד הִיָּה פְּרוּכָת וּמִסְךְ אֲשֶׁר הוּא מִפְסִיק בֵּין זֶה לִזֶּה, לְהוֹרֹת עַל הִיּוֹת הַמִּקּוֹם הַזֶּה מוֹפְרָשׁ בְּדִרְגָּתוֹ יוֹתֵר מֵהַמִּקּוֹם אֲשֶׁר לַמַּטָּה מִמֶּנּוּ, וְעַל זֶה מוֹרָה הַמִּסְךְ, אֲשֶׁר מִפְרִישׁ וּמוֹבְדִיל לַקְדוּשָׁה בֵּין מִקּוֹם אֶחָד לַמִּשְׁנָהוּ וְהַזֶּר הַקָּרֵב יוֹמֵת, וְכִבְר דִּיבְרָנוּ קִצַּת מִזֶּה לַעֵיל בַּפְּרִשְׁתָּ תְרוּמָה בַּפֶּסוּק (שמות כו, לה) וְשִׁמַּת אֶת הַשְּׁלַחֲנִי, וְכִלְלוּ שֶׁל דָּבָר כִּי דוֹגְמַת

הוספות והערות

א. וזלה"ק ידוע מספה"ק דהמשכן וכליו מרמזים לעלמין עילאין קדישין במכוון כביכול. דוגמת אור בהיר הוא בשחקים אורות בהירות מצוחצחות ספירות עליונים הק'. ונגד השתלשלות העולמות היינו קדשי קדשים רומז לכתרא עילאה קדישא. והארון אשר טמיר וגניז ביה רומז

המשכן וכליו הוא ממש כביכול דוגמא ורמז לעלמין עלאין קדישין בכל הבחי' כלי המשכן צורתם תבניתם ופעולותיהם מורים כולם על בחינות רוחניות שבעולמות העליונים, וכן מדות המשכן עצמו, והכל הוא אלוהות הקדוש כולם כנגד עולם האצילות שהוא אלקות ממש ושם אין שום יש מלבד גילוי אלקותו ית' בלבד (משא"כ עולמות בריאה ולמטה אינם נקראים אלקות).

והנה נודע כי ישנו עולם הקדוש הנקרא בבחי' עולם החשבון הוא עולם המלכות² אשר בו מתגלה אור האלקות על ידי חשבון שמות הקדושים, חשבוננו של כל שם הוא המלכות שבו (למשל המלכות של שם הוי"ה הוא מספר כ"ו), וע"ד עבודה החשבון הוא קבלת מלכותו ית', כי האותיות מורות על התגלות עצם האור כפי שנראה בצורת והגיית האות, ואילו החשבון מורה על ההארה כפי שמתגלה במקום חיצוני שאין מתגלה בו עצם האור רק הארה חיצונית ממנו, כך קבלת המלכות היא הארת גילוי כבוד שמים גם בעולם הזה, במצב שאין ניכר ביטול הנבראים לבוראם בתכלית הביטול במציאות ממש, ומכל מקום הנבראים מקבלים מלכותו עליהם על ידי חשבון ומחשבה איך שבהכרח הוא כי מציאות הבורא היא מציאות חיותם ואין עוד מלבדו (אבל הארה זו באה באופן של חשבון שהוא חישוב ולא באופן של הכרה בעצם מציאות האמת מחמת עצמה בחוש כראיה ושמיעה ושאר החושים).

ושם אחיזת הדינים ר"ל החשבון, דהיינו מידת המלכות, נקרא דינא רפיא (כמו שהובא בהמשך דברי רבינו), מפני שבחשבון יש ענין של צמצום וגבול, מכיון שכאמור אין נרגש בחשבון עצם האור שהוא אין סוף, אלא רק ענין חיצוני ממנו שנרגש על ידי חשבון וחישוב, והארה הבאה על ידי חשבון בלבד ולא על ידי הרגשת המציאות הוא ענין מוגבל ומצומצם, וממילא שולטת בו מידת הדין והגבורה והצמצום.

הוספות והערות

לנקודה פנימית דפנימית ראשית דראשית אשר לית מחשבה תפיסה ביה כלל וכלל. ובצאתו מקדשי קדשים מקרי קודש רומז לחכמה עילאה קדישא. אשר משם יצאו כל ההשפעות קדושות משח רבות עילאה קדישא ונמשך לעולם הבינה אשר משם יוצא סוד המנורה הק' ושבעה קני המנורה ומשם נמשך השפע וברכה להשלחן הערוך בכל ובכל מיני התגלות.

ב. ראה גם אוהב ישראל פרשת דברים: ישנו עולם הק' הנקרא עולם הדיבור וגם נקרא עולם החשבון. והוא בחי' מלכותא קדישא. בסוד מלכות פ"ה. ובעוה"ר ישנו גם אחיזת החיצונים והדינים ר"ל.

ומשה רבינו עליו השלום היה רוצה להעלות אותו העולם, ולהמתיקו בשורשו. על ידי שרשי חסד העליון הק' כשמאירים בעולם החשבון את עצם האור ליחודה בעצם האור שהוא שכל אלוקי ומידות אהבה ויראת הרוממות, אז גם במקום החושך שבעולמות התחתונים, ואע"פ שמכח עצמם נרגש בהם רק ההארה החיצונית שהיא בכחינת חשבון, - אמנם על ידי האמונה וההשתוקקות שאינם תלויים בשום השגה והארה אלא שייכים גם במקום החושך הכי גדול, נעשה גם הבחינה הזאת בחינה של אהבה ויחוד אמיתי, ומאיר בעולם החשבון שהוא המלכות הארת התפארת שבו כלולים חסד והדין.

וזה היתה כוונת משרע"ה בפקודת המשכן כשמנה משה רבינו את כל מגיני המשכן, דהינו מגין הזהב (שמות לח, כד), והכסף (שם כה) והנחשת (שם כט) מתוך אהבת ה' לבנות משכן לשמו ית' כדי שתשרה שכינתו ית' בקרבנו ביחוד וזיווג אמיתי ייחד משה את החשבון שהוא בבחי' דין - ברחמים, ואז המשיך למטה בכל כלי מכלי המשכן את האור הנורא שבו אשר נמשך מהעולם העליון אשר אליו הוא מכוון להיות מרכבה אליו, ובכך נתקדשו כלי המשכן בקדושה העליונה וירדה קדושתם בשלימות לעולם הזה.

פרק ב'

צירופי האותיות שהיו במשכן

והנה כבר כתבנו לעיל דבמלאכת המשכן היה חכמת אלהות וצירוף אותיות ושמות הקדושים. כמו בבריאת שמים וארץ. כמאחז"ל (ברכות נה.) יודע היה בצלאל לצרף כו'. והנה במעשה הבראשית כתיב (בראשית א, א) בראשית ברא אלהים. שמתחלה עלה במחשבה כו' (ב"ב יב) ואח"כ כתיב (בראשית ב, ד) אלה תולדות השמים וארץ בהבראם. בה' זעירא כתיב שמרמז לשם אדני". ואח"כ כתיב ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים. הוא יחוד הוי"ה אלהי"ם. כמו כן כיוון משרע"ה הייחד הכל במלאכת המשכן בהמספר אשר פקד ומנה. ולזה מרומז בזה הפסוק אל"ה פקוד"י המשכ"ן. ר"ת אפ"ה וס"ת הי"ן כי אפ"ה הוא מדת היבש רומז לתוקף הדין הקשה והיבש. והוא מספר פ"ו כמגין שם אלהי"ם בחי' דין וזהו בחינת דינא קשיא. והי"ן הוא מדת הלח רומז שאינו כ"כ דין הקשה

רק דינא רפיא. והי"ן הוא מספר ס"ה כמנין שם אדנ"י הק'. ורצה משרע"ה ראש של כל הנביאים להמתיקן בשרשי החסד ולזה המתיקן בר"ת וס"ת של מ"שכ"ן ה"עדו"ת כי ר"ת הוא מ"ה שם מ"ה הק' וס"ת הוא ת"ן מספר יו"ד פעמים מ"ה היינו שהמתיקן בשרשי עשר הויו"ת הק'. וגם אותיות אמצעיים של משכ"ן הם ש"כ רומז שהמתיק ג"כ הש"ך דינין. ואותיות אמצעיות של ה"עד"ת הם ע"ד מספר שם הק' אכדט"ם שהוא שם המיתוק להמתיק הדינין ע"י סוד הדעת. וזהו אשר פוקד על פי משה. שהוא סוד הדעת העליון הק' עבודת הלויים. היינו שזהו עיקר עבודת הצדיקים הדבקים ונלויים אל הש"י ותורתו הק'. להמתיק הדינין ולהמשיך כל טיבו וחדו וכל ברכאין קדישין. ע"י שרשי חסד העליון הק' ביד איתמר, איתמ"ר הוא מספר ל"א פעמים שם אהי"ה הק'. והם עיקר שרשי החסד שם א"ל הקדושים ושם אהי"ה הקדוש. וגם בחי' אהרן הכהן נודע כי הוא בחי' ומדת רוב חסד. וזהו עיקר עבודת הצדיקים כל ימיהם להמשיך כל טיבו וחדו וכל ברכאין להכנסת ישראל לעילא ולתתא. וכיה"ר אמן. והבן כ"ז היטב:

והנה כבר כתבנו לעיל דבמלאכת המשכן היה חכמת אלהות וצירוף אותיות ושמות הקדושים. כמו בבריאת שמים וארץ. כמאחז"ל (ברכות נה.) יודע היה בצלאל לצרף כו' כמו בבריאת שמים וארץ שהיא המשכת אורות העליונים בכלים (שהם הבחינה שמושגת לתחתונים הנבראים בכל העולמות) היא על ידי אותיות שהם כלי ההשגה, כך במלאכת המשכן מהות המלאכה היתה ענין רוחני והוא המשכת אור אלקותו ית' לעוה"ז על ידי צירוף שמות הקדושים.

והנה במעשה בראשית כתיב (בראשית א, א) פְּרָאשִׁית פְּרָא אֱלֹהִים. שמתחלה עלה במחשבה לבראתו במידת הדין כו' (ב"ב יב) ומידת הגבורה הזאת היא עצמות הדין שמתגלה אח"כ במידת המלכות, ואח"כ כתיב (בראשית ב, ד) אֵלֶּה תִּלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִפְרָאם. בה' זעירא כתיב שמרמז לשם אדנ"י והיא מידת מלכות שהיא אדנותו ית', שאינה דין גמור, אלא מתחילה שולטים בה הדינים כמו שהיתה מחשבה תחילה שתהיה ההנהגה באופן של דינים על מנת שתתגלה מלכותו, ואח"כ ממתיקים אותה ישראל בקבלת מלכותו באהבה ואז הנהגת המלכות היא בחסד ורחמים, ואחר כך כתיב ביום עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם, הוא יחוד הויו"ה אלהי"ם, והוא ההמתקה, שהשם הויו"ה המורה על עצם

אור אלקותו ית' מבלי צמצומים והסתרים, אלא שמאיר לעולמות את ידיעת המציאות שהוא ית' היה הוה ויהיה, ובאופן שמאיר גם באותו מקום שבו מאיר שם אלקים המורה על צמצומים.

כמו כן בנין המשכן שבו השכינה הקדושה היה בבחינה הראשונה של עולם החשבון לפני ההמתקה, כיוון משה רבינו ע"ה ויחד הכל במלאכת המשכן בהמספר אשר פקד ומנה כאשר מנין זה היה מתוך אהבתו להשי"ת שהוא כאהבת בן לאב המתיק ויחד את החשבון בשרשו, ולזה מרומז בזה הפסוק **אַלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן**. ר"ת אפ"ה וס"ת הי"ן, כי אפ"ה הוא מדת היבש רומז לתוקף הדין הקשה והיבש. והוא מספר פ"ו כמנין שם אלהים בחי דין וזהו בחינת דינא קשיא כנגד הדרגה הראשונה שנרמזת בפסוק בראשית ברא אלקים, מידת הגבורה, והי"ן הוא מדת הלה, רומז שאינו כ"ב דין הקשה רק דינא רפיא, כי המים הם בחינת חסד, והגם שהין היא מידה והמידה והחשבון הם ענין של דין, מכל מקום הוא בחינת דינא רפיא שהוא דין ממוזג ברחמים והיא כנגד הדרגה השניה הנרמזת בתבת "בהבראם", והי"ן הוא מספר ס"ה כמנין שם אדני"י הק' שהיא מידת המלכות שיש בה בחינת דין ויש בה בחינת רחמים, והינו לפי אופן קבלת המלכות אם בכפיה אם באמונה אהבה ורצון.

ורצה משרע"ה ראש של כל הנביאים להמתיקן בשרשי החסד בבחינת הדרגה השלישית שהיא המתקת הדינים ברחמים, ולזה המתיקן בר"ת וס"ת של משפן העדת, האות הראשונה של כל תיבה ותיבה היא שורש האות שלאחריה, ועל כן הר"ת והס"ת של כל תיבה מורה על ראשית דבר דהיינו הכוונה שבו, והסוף שבו מורה על הפועל היוצא שבו, וכאשר משה רבינו פעל פעולה שמהותה שייך לדין דהיינו חשבון, היא מניית חשבונות מידות המשכן, ועשה זאת מתוך דביקות לחכמה העליונה ולמידת החסד שהיא אהבתו ית' לבנות משכן לשמו ית"ש, וכדי שיתגלה הדר כבוד מלכותו לכל יושבי תבל, המתיק את אותיות הדין באותיות החסד, ובכך פעל שהדין יהיה מובלע ומושרש בחסד, ואז הנהגת המלכות הק' היא בחסד ורחמים.

כי ר"ת של תיבות משכן העדות הוא מ"ה אשר רמז הוא אל שם מ"ה הק' דהיינו שם הוי"ה שהוא גי' מ"ה דהיינו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וס"ת הוא ת"ן, מספר יו"ד פעמים מ"ה, היינו שהמתיקן בשרשי עשר הוי"ת הק' כנגד עשרת הספירות, להורות על גילוי אור ומתיקות ובהירות אלקותו ית' בכל הספירות הק'.

מלבד ההמתקה בר"ת וס"ת הנ"ל, יש עוד מין המתקה שהיא המתקת הדינין עצמם, על ידי סוד הדעת. ולזה אמר וגם אותיות אמצעיים של משכ"ן הם ש"כ רומז שהמתיק על ידי המשכן ג"כ הש"ך דינין היוצאין מל"ב תיבות אלקים (שהוא שם הדינין כאמור) הנזכרות בפרשת בראשית, וי' פעמים ל"ב גי' ש"ך, והמתיקן בל"ב נתיבות החכמה על ידי שבנה את המשכן בחכמת אלוקות שהיא יראת הרוממות, ואותיות אמצעיות של ה"עד"ת הם ע"ד, מספר שם הק' אכדט"ם שהוא שם המיתוק להמתיק הדינין ע"י סוד הדעת. אותיות אכדט"ם הם האותיות הקודמות לשם אלקים, שהרי הא' אין לה אות קודמת ואותיות כד"ט קודמות לאותיות לה"י (והמ"ם אין לה המתקה באשר היא מאותיות מנצפ"ך). והרי זה מורה על המתקת הדין בשורשו, על ידי הדעת אשר בו מתבוננים בכל דבר בשורשו ומהותו ותכליתו, אשר הלא הוא אור אלקותו ית', אשר הוא טוב ומטיב וברא עולמו להטיב לברואיו ובטובו מחדש בכל יום מעשה בראשית, ובדעת זו נמתקים כל הדינים.

וְזֶהוּ אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה. שֶׁהוּא סוּד הַדְּעַת הָעֲלִיּוֹן הַק' נפשו של משה היא מציאות הדעת של כל נפשות ישראל, עֲבַדַת הַלְוִיִּם מלשון ליווי ודבקות, היינו שזהו עיקר עבודת הדבקים ונלוים אל הש"י ותורתו הק'. להמתיק הדינין ולהמשיך כל טיבו וחדו וכל ברכאין קדישין הצדיקים הם בבחינת שושביני המלך והמלכה, ועבודתם תמיד היא ליחד את שם הוי"ה שהוא המלך הקדוש עם שכינתו בחינת מידת המלכות שהיא כנסת ישראל, והיחוד הוא על ידי עבודה באהבה והוא המעורר כל טוב וחדוה וכל הברכות שהם השפעות לכל העולמות, ע"י שרשי חסד העליון הק' על ידי הדעת שהוא שורש החסדים.

בְּיַד אֵיתָמָר, אֵיתמ"ר הוא מספר ל"א פעמים שם אהי"ה הק'. והם עיקר שרשי החסד שם א"ל הקדושים שהוא השם של מידת החסד, ושם אהי"ה הקדוש שהוא השם של מידת הבינה שמשם שורש כל המידות וכל החסדים ואין שם דינים, וגם בחי' אֶהְרֵן הַפְּהֵן נודע כי הוא בחי' ומדת רב חסד דכהן לוי ישראל מכוון כנגד חסד גבורה תפארת, נמצא כי הכהן הוא כנגד חסד, וזהו עיקר

🌀 הוספות והערות 🌀

ג. קהלת יעקב (ערך מו): מוחין דקטנות ב' הוא אלהים בחילוף שהוא חסד, בחכמה שם אכדט"ם בבחינת ה' אותיות לבד, בנינה שם אמג"ל שהוא גם כן גימטריא אכדט"ם שהוא חילוף אלהים, בדעת הוא גם כן שם אכדט"ם, רק בבחינת מספר השם אכדט"ם והוא ג' היות דמ"ה וג' אלהים דאלפין הוא ס"ט אותיות ועם ו' כלולותיהן הן גימטריא ע"ה מספר אכדט"ם עם הכולל, וכל זה צד חסדים דדעת, ובצד הגבורות דדעת הוא אכדט"ם במספרו שהוא גימטריא ע"ד כן מבואר בפרי עץ חיים שער חג המצות פרק ב':

עבודת הצדיקים כל ימיהם להמשיך כל טיבו וחדו וכל ברכאין להכנסת ישראל לעילא ולתתא הצדיק הוא "אחיד בשמיא וארעא" בהיותו מקושר להקב"ה ומקושר לכנסת ישראל שהם כל שישים ריבוא נשמות ישראל, ועל ידי כן יש לו כח להמשיך רחמים וחסדים לכנסת ישראל, ועבודה זו מוטלת על צדיקי הדור שבכל דור ודור, וזה היה עבודתו של משה שנקרא בזוה"ק שושבין המלך ורצה להמשיך כל טוב לכנסת ישראל. וכיה"ר **אמן**. והבן כ"ז היטב: